

tive Folkeparti (Godskesen) mente, at man maatte ønske de normale Tider tilbage. Derom kan der ikke herske Tvivl, men jeg kan ikke, saaledes som Forholdene ligger her i Landet og i andre Lande, se, at der er stor Udsigt til, at normale Forhold vender tilbage i en overskuelig Tid. Derfor er det Aar, som forlanges i Lovforslaget, ingenlunde for lang en Frist. I Fjor drøftede man denne Sag længe, omstændeligt og udførligt i et Udvalg. Jeg hører nu — jeg tilstaar med nogen Forbavselse —, at man atter vil nedsætte et Udvalg og saa begynde en Forhandling der, om hvis Resultat man ikke kan være i Tvivl. Jeg skal ikke benytte saa store Ord som Hensynet til Tingets Værdighed, men jeg kan ikke nægte, at det forekommer mig ikke at være af nogen Betydning eller til noget Held for det høje Landsting, at man nu atter giver sig til udførligt at grunde og gruble over en Sag, naar man dog til syvende og sidst maa gaa ind paa, hvad der forlanges, i dette Tilfælde af den højtærede Justitsminister — altsaa ikke af Hensyn til den højtærede Justitsminister, et Hensyn, som i alt Fald ikke vil veje saa særdeles meget for mig, men maaske for andre Partiers Medlemmer i Salen, men af Hensyn til det Samfund, hvis Tarv vi ogsaa her har at tage Vare paa ved vore Beslutninger. Vil man imidlertid alligevel nedsætte Udvalg, kan videre Betragtninger bedre fremføres der.

Den ærede Ordfører for det socialdemokratiske Parti (Bramsnæs) nævnte, at man i Fjor i Udvalget havde tilskyndet Staten til at overtage de 3 Mill. Kr. Nationalbankaktier, som Staten nu er berettiget til at faa til pari Kurs, og det undrede den ærede Ordfører, hvis det er Tilfældet — hvad jeg meget vel kan tro —, at Staten endnu ikke har overtaget disse Aktier. Jeg kunde tænke mig, at Grunden er den, at Staten i Øjeblikket skylder Nationalbanken antagelig 100 Mill. Kr., og at Statskassen eller Finansministeren — det er jo ham, der skal overtage Aktierne — vilde være nødt til at laane 3 Mill. Kr. i Nationalbanken for at købe dem. Dersom den højtærede Finansminister venter med at gøre dette til næste Sommer, vil han faa det samme Udbytte af de 3 Mill. Kr. Aktier, som han faar ved at overtage dem nu. Hvis Nationalbanken giver et Udbytte af 10 pCt. — og det er jo ikke usandsynligt —, faar han dette Udbytte, om han saa først overtager Aktierne den sidste Dag, før Udbyttet sættes paa Generalforsamlingen. Jeg kunde altsaa tænke mig, at Finansministeren af Hensyn til Statskassen ikke bryder sig om i Øjeblikket at engagere

de 3 Mill. Kr., som han, som sagt, dog maa laane i Nationalbanken for at kunne købe eller overtage Aktierne. Dette maa vel for Resten den højtærede Justitsminister vide Besked om, og hvis han ikke ved det, ved vel Finansministeren, hvad Aarsagen er.

Jeg kunde altsaa anbefale Lovforslaget om Indløseligheden af Nationalbankens Sedler til uforandret og hurtig Vedtagelse her i Tinget.

Det andet Lovforslag, om Forlængelse af Guldloven, har i Virkeligheden ingen Betydning. Forklaringen paa dets Fremsettelse er ikke den, at Loven i Øjeblikket kan siges at have nogen Værdi for Nationalbanken. Der tilbydes den neppe meget Guld til Købs; man kan jo følge Guldbeholdningens Bevægelser ved de enkelte Maanedesregnskaber, det er overordentlig lidt, Guldbeholdningen stiger. Nationalbanken har naturligvis Interesse i at købe Guld til lav Pris, men samtidig har den jo en forretningsmæssig Interesse i ikke at have en større Guldbeholdning, end den er nødt til, idet Guldet ligger der som Sten og giver ingen Rente, medens Sedlerne er ganske anderledes indtægtgivende. Jeg kan ikke nægte, at den ærede Ordfører for Socialdemokratiet for saa vidt har Ret i, at der er en vis Modstrid mellem de to Love, men dette kommer efter min Mening kun af, at Guldloven i Øjeblikket ingen Betydning har. Om den kan faa det, ligger uvist i Fremtidens Skød.

Dette er altsaa min og mit Partis Stilling til de to Lovforslag. Nu erfarer vi fra to Sider, at de skal henvises til et Udvalg, som imidlertid efter min ringe Formening ikke vil kunne udrette det allerfjerneste med Hensyn til disse Forslag.

Justitsministeren (Rytter): Jeg takker de ærede Ordførere for den elskværdige Behandling. Navnlig maa jeg takke det ærede 18de tingvalgte Medlem (Brandes) for hans Udtalelser, som forekommer mig at maatte have Vægt overfor det høje Ting, da han tidligere som Finansminister har beskæftiget sig med denne Sag. Og skønt jeg ved, at det ærede Medlem sætter stor Pris paa mig, fremhævede han udtrykkelig, at det ikke var hans Venskab overfor mig, der fik ham til at fremsætte disse Udtalelser, det var rent saglige Betragtninger; jeg synes, at dette maa indvirke paa de forskellige Partier, saa at det maaske derved kunde opnaas, at Sagerne ikke gik i Udvalg. Jeg havde haabet, at begge Lovforslag var gaaet let igennem Tinget, idet jeg, ligesom det ærede 18de